

Szkółka

miedzielnia

Módl się i pracuj, a będziesz szczęśliwym.

Leszno. — W Niedzielę dwudziestą drugą po Zielonych świątkach, dnia 8. Listopada 1840.

Religia.

**Obszerniejsze wyjaśnienie Mszy
świętęj i sposób służenia
do nięj.**

(Dokończenie.)

Teraz następuje *Kommunia*, zaczynająca się od Modlitwy Pańskięj z pobudką:

„Módlmy się, samym tylko rozkazem twoim zbawiennym ośmieleni, a nauką twoją upewnieni, o Boże! poważamy się mówić: Oycze nasz, któryś jest w niebieszech, święć się imię twoie, przyjdź królestwo twoie, bądź wola twoja, iako w niebie, tak i na ziemi. Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj i odpuść nam nasze winy, iako i my odpuszczamy naszym winowaycom.“

X. Et ne nos inducas in tentationem.

I nie wódź nas na pokuszenie.

M. Sed liberanos a malo.

Ale nas zbaw ode złego.

X. Amen.

„Wybaw nas, prosimy cię Panie, od wszelkiego złego niniejszego, przeszłego i przyszłego, a za wstawieniem się błogosławionęj i chwalebnyj zawsze Panny Maryi, Matki Boskięj, z błogosławionymi Apostołami twymi: Piotrem, Pawłem i Łędrzeiem, iako też i z wszystkimi świętymi

mi (żegna się patyną i całuje ją), day, łitościwy Boże, pokóy za dni naszych, abyśmy pomocą miłosierdzia twego wsparci, i od grzechu zawsze byli wolni i od wszelkiego zamieszania i przeciwności bezpieczni.“

Tu podkłada Kapłan patynę pod hostyą, odkrywa kielich, przykłęka, bierze hostyą i nad kielichem łamie ją, mówiąc:

„Przez tegoż Pana naszego, Jezusa Chrystusa, Syna twego.“

Półowę hostyi kładzie na patynie, z drugiey półowy ułamie cząstkę i mówi:

„Który z Tobą żyje i króluje, w iedności Ducha Świętego, Bóg.“

Drugą półowę kładzie na patynie, a potem mówi:

X. Per omnia saecula saeculorum.

M. Amen.

A cząstkę odłamaną trzy razy żegnając nad kielichem, mówi:

X. Pax Domini sit semper vobiscum!

Pokóy Panu niech zawsze będzie z wami!

M. Et cum Spiritu tuo.

I z Duchem twoim.

Wpuszcza cząstkę odłamaną do kielicha i mówi cicho:

„To zmieszanie i poświęcenie ciała i krwi Pana naszego, Jezusa Chrystusa,

niech nam przyjmującym będzie na żywot wieczny!“

Potém schylony biie się w piersi i mówi po trzylroć słowa świętego Iana Chrzciciela zastósowane:

„Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami (a trzecią razą) użyż nam pokoju. Panie Iezu Chryste, który rzekłeś do Apostołów: pokój zostawuję wam, pokój mój daję wam; nie patrz na grzechy moje, ale na wiarę Kościoła twego i racz go według woli twoiej obdarzyć pokojem, uspokoić i ziednoczyć, który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.“

„Panie Iezu Chryste, Synu Boga żywego, który z woli Oycy, za sprawą Ducha świętego, przez śmierć twoję świat ożywiłeś, wybaw mnie przez przenajświętsze ciało i krew twoję od wszelkich nieprawości moich i od wszelkiego złego, a tak mnie prowadź drogą przykazań twoich, abym nigdy od ciebie nie był oddalonym, który z tymże Bogiem Oycem i Duchem Świętym żyjesz i królujesz, Bóg na wieki wieków. Amen.“

„Przyjęcie ciała twego, Panie Iezu Chryste, które ja niegodny považam się pożywać, niech mi nie będzie ku sądowi i ku potępieniu; ale przez miłosierdzie twoje, niech pomaga do obrony i uzdrowienia duszy moiej i ciała, który żyjesz i królujesz z Bogiem Oycem, w jedności Ducha Świętego, Bóg przez wszystkie wieki wieków. Amen.“

Przyklęka, podnosi się i mówi:

„Chleb niebieski wezmę, a imienia Pańskiego wzywać będę.“

Bierze obiedwie części hostyi i trzymając je w lewéj ręce nad patyną nachylony do ołtarza, prawą ręką biie się trzy razy w piersi, mówiąc zastósowane sefnika z ewangelii słowa:

„Panie! nie iestem godzien, abyś wszedł do przybytku serca mego, ale rzekniéy słowo, a będzie zbawiona dusza moja!“

Zegna się hostyą i mówi:

„Ciało Pana naszego Iezusa Chrystusa, niech strzeże duszy moiej do żywota wiecznego! Amen.“

Pożywa obiedwie części hostyi, odkrywa kielich, przyklęka, zbiera patyną odrobiny okruszyn hostyi, a wycierając patynę nad kielichem, mówi z psalmu 115:

„Cóż oddam Panu za wszystko, co mi dobrego uczynił?“

„Kielich zbawienia wezmę, a imienia Pańskiego wzywać będę.“

„Chwaląc, będę wzywał Pana i będę wybawion od nieprzyjaciół moich.“

Bierze kielich, a żegnając się nim, mówi:

„Krew Pana naszego, Iezusa Chrystusa, niech strzeże duszy moiej do żywota wiecznego! Amen.“

Spełniwszy kielich, rozdaie Komunię, ieżeli kto przystępuje do stołu Pańskiego, poczem wróciwszy się do ołtarza, mówi:

„Co usta pożywalimy Panie, niech czystym umysłem przyjmujemy, a dar, którego nas czynisz uczestnikami w tém życiu doczesném, niech nam się stanie pomocą i upominkiem życia wiecznego!“

Popłókuje kielich po dwa razy, piie i mówi:

„Ciało twoje Panie, którem pożywałem, i krew, którą piłem, niech przylgnie do serca mego! Spraw, aby we mnie nie została żadna grzechów zmaza, którego czyste i święte nakarmiły świętości, który żyjesz i królujesz na wieki wieków! Amen.“

Ociera palec, usta i kielich, ubiera go i stawia na środku ołtarza; ministrant przenosi mszał, z którego Kapłan czyta

Kommunią, zmieniającą się stosownie do uroczystości. Obraca się do ludu na środku ołtarza, mówiąc:

X. Dominus vobiscum!

Pan z wami!

M. Et cum Spiritu tuo.

I z Duchem twoim.

Czyta potem modlitwy podobnie zmieniające się, kończąc je:

X. Per omnia saecula saeculorum.

M. Amen.

Obraca się znowu do ludu i mówi:

X. Dominus vobiscum!

M. Et cum Spiritu tuo.

Nakoniec rozpusza lud, oznajmiając mu, że się już Msza skończyła:

X. Ite missa est! albo: Benedicamus Domino!

Idźcie, już się Msza skończyła! albo:

Błogosławmy Panu!

M. Deo gratias!

Bogu dzięki!

Nachylony ku środku ołtarza, mówi:

„Niech ci się podoba, o Trójco święta! służba poddaństwa mego; a racz sprawić, aby ofiara, którą przed oczyma maiestatu twego niegodny zaniósłem tobie, była przyjemna; a za mnie i wszystkich, za których ją ofiarowałem, z miłosierdzia twego stała się przebłagalna. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.“

Całuje ołtarz i mówi, obracając się do ludu:

„Niech wam błogosławi wszechmogący i miłosierny Bóg Oyciec, Syn i Duch Święty! Amen.“

Idzie na lewy róg ołtarza czytać Ewangelię, zaczynając od:

X. Dominus vobiscum!

M. Et cum Spiritu tuo.

X. Initium Sancti Evangelii secundum Iohannem.

Początek świętęj Ewangelii według Świętego Iana.

M. Gloria tibi Domine!

Chwała tobie Panie!

„Na początku było słowo, a słowo było u Boga, a Bogiem było słowo. To było na początku u Boga. Wszystko się przez nie stało, a bez niego nic się nie stało, co się stało. W niem był żywot, a żywot był światłością ludzką. A światłość w ciemnościach świeci, a ciemności iéy nie ogarnęły. Był człowiek posłany od Boga, któremu imię było Ian; ten przyszedł na świadectwo o światłości, aby wszyscy przezeń wierzyli. Nie byli on światłością, ale iżby świadectwo dał o światłości. Była prawdziwa światłość, która oświeca każdego człowieka przychodzącego na ten świat. Na świecie był i świat przezeń uczyniony iest, a świat go nie poznał. Do swéj własności przyszedł, a swoi go nie przyjęli; lecz którzykolwiek przyjęli go, dał im moc stać się synami Bożymi, tym, którzy wierzą w Imię Iego; którzy nie ze krwi, ani z woli ciała, ani z woli męża, ale z Boga się narodzili. A słowo stało się ciałem i mieszkało między nami, i widzieliśmy chwałę Iego, chwałę iako Jednorodzonego od Oycy, pełnego łaski i prawdy!“

Na końcu Ewangelii ministrant odpowiada:

M. Deo gratias!

Bogu dzięki!

Rozmaitości.

(Z Tygod. roln. przem. lwow.)

Recepta, ażeby do wielkiej dóysć starości.

W Paryżu żyjący stuletni starzec, na-

pisał następującą receptę: Pierwsze pożywienie na śniadanie: szklanka wody; drugie: rosół, pieczeń, komput i szklanka wina starego; trzecie: przechadzka nie zbyt utrudniająca; czwarte: w wieczór przed spaniem szklanka wody z cukrem. Obawiać się należy, czy naśladowcy tego sposobu życia na 99 latach poprzestaną?

Ludność całej kuli ziemskiej.

Takowa wynosi, podług najnowszych obliczeń, 730 milionów: w liczbie tych jest 120 milionów Chrześcijan, 50 milionów Żydów, 140 milionów Mahomedanów, reszta są poganie.

Bogaci żebracy w Anglii.

Pewna angielska gazeta przytacza kilka przykładów, że ubodzy w Anglii, oprócz żebrania po ulicach, trudnią się także zmiataniem ścieżek po miastach, i ztąd znaczne uzbierali majątki; niektórzy po skonie zostawili do 20,000 talarów. — Murzyn, który przez 30 lat trudnił się tym zarobkiem, zostawił po sobie 50,000 talarów. — Pewna staruszka zapisała jednemu z bankowych pisarzy, który ię często iałmużnę dawał, 10,000 talarów.

Iak wątłe jest życie ludzkie.

Życie ludzkie jest tak wątłe i znikome, że z 24,000 dzieci urodzonych, za ledwie połowa 9ty rok dążyie; dwie trzecie części przed 40 rokiem w zimnym spoczywa grobie; tylko jedna szóstą część dochodzi do 62go roku; tylko dzie-

siąta część żyje do 70 lat; tylko setna część osiąga 86ty rok; tylko jedna tysięczna część dójdzie do 90 lat; a tylko sześciu lub siedmiu żyje 100 lat. Tak więc z 24,000 osiągaia 12,000 9ty rok, 8000 dochodzą do lat 40, 4000 do 62 lat, 2400 do 70 lat, 240 po 86 lat, 24 do 90 lat, 6 lub 7 do stu lat.

Przestrzeń ziemi nierównie zamieszkała.

Na przestrzeni, na której w Islandyi jeden człowiek żyje, żyje w Norwegii 3^{ch} ludzi, w Szwecyi 24, w Turcyi 36, w Polsce 52, w Hiszpanii 63, w Irlandyi 72, w Szwajcaryi 114, w Niemczech 127, w Anglii 152, we Francyi 153, we Włoszech 172, w Neapolu 192, w Holandyi 224, a na wyspie Malcie 1103.

Miód praśny iako maść przeciw oparzeniu ciała.

Sześcioletni chłopiec wpadł rękoma w napełniony zarzácem i węglami kominek. Babka, przytomna osoba, porwała chłopca i spiesźnie poniosła go do kuchni, ażeby okropnie uparzone ręce w wodę zanurzyć. W przechodzie spostrzegła w przedpokoju naczynie pełne oczyszczonego miodu praśnego. W przerażeniu zanurza weń krzyżącego dziecka obie ręce, i w téj chwili ból ustał. Resztę dnia i następującą noc zostawiono ręce chłopca w miodzie, i w przeciągu drugiego dnia powiętrznia skóra zupełnie była zdrowa i dziecko najmniejszego nie czuło bólu. Co naydziwniejsza, że się żaden pęcherz nie utworzył.

SZKOŁKA NIEDZIELNA wychodzi, co tydzień pół arkusza, za umiarkowaną cenę rocznie złp. 4, półrocznie złp. 2. Wszystkie królewskie urzędy pocztowe i księgarnie przyjmują przedpłatę, i dostawiają Szkołkę co tydzień, bez podwyższenia ceny, Abonentom.